
KLOKAN
Nástrahy minulosti
Barbara Taylor
Bradford

edice

Copyright © Barbara Taylor Bradford 2019
Translation © Soňa Tobiášová, 2022
Originally published in the English language
by HarperCollins Publisher Ltd.
under the title In the Lion's Den
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu IN THE LION'S DEN
vydaného v roce 2019 nakladatelstvím
HarperCollinsPublishers
přeložila Soňa Tobiášová
Redakční úprava Kateřina Duchoňová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek, v
edici Klokan, 2022
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-760-2

Mému drahému Bobovi s láskou

POSTAVY

FALCONEROVI

Philip Henry Rosewood Falconer, zakladatel rodu; povoláním majordomus

Esther Marie Falconerová, jeho žena a spoluzakladatelka rodu; hlavní hospodyně

JEJICH SYNOVÉ:

Matthew, nejstarší syn a dědic; majitel stánku v tržnici Malvern Market.

George, uznávaný žurnalista deníku The Chronicle.

Harry, majitel a šéfkuchař kavárny Rendezvous.

JEJICH VNOUČATA (MATTHEWOVY DĚTI):

James Lionel Falconer, ambiciózní mladý obchodník.

Rosalind, řečená Rossi, švadlena.

Edward Albert, pomocník v otcově stánku.

JEJICH SNACHA:

Maude Falconerová, Matthewova žena a matka jeho dětí; švadlena.

VENABLESOVI

Clarence Venables, švagr Esther Falconerové, prastrýc Jamese Falconera; majitel přepravní společnosti v Hullu.

Marina Venablesová, Clarenceova žena a mladší sestra Esther Falconerové, prateta Jamese Falconera; uznávaná umělkyně.

JEJICH DĚTI:

William, nejstarší syn a dědic,
pracující v přepravní společnosti v Hullu.

Albert, mladší syn, pracující tamtéž.

JEJICH SNACHA:

Anne Venablesová, Albertova žena.

MALVERNOVI

Henry Ashton Malvern, majitel významné obchodní
a realitní společnosti Malvern Company.

Alexis Malvernová,
jeho jediná dcera a dědička i obchodní partnerka.

Joshua Malvern, Henryho bratr
a obchodní partner v Londýně.

Percy Malvern, jeho bratranec,
spravující vinařství v Le Havru.

TREVALIANOVI

Claudia, nejstarší dcera
a dědička zesnulého Sebastiana Trevaliana.

Lavinia, sestra Claudie.

Marietta, sestra Claudie.

Dorothea Trevalian-Rayburnová, sběratelka umění,
členka bankovní rady společnosti Trevalian.
Sestra zesnulého Sebastiana, nyní hlava rodiny.

Cornelius Glendenning, manžel Claudie,
bankéř, ředitel banky Trevalian v Londýně.

CARPENTEROVI

Lord Reginald Carpenter, vydavatelský magnát
a vlastník deníku The Chronicle.

Lady Jane Cadwalanderová Carpenterová, jeho žena.

JEJICH DCERY:

Jasmine, debutantka.

Lilah, debutantka.

Jejich synové-dvojčata:

Sebastian a Keir, narozeni v březnu 1889.

PARKINSONOVI

Maurice, novinář, vzdělanec, známý životopisec.

Jekatěrina, zvaná Kat, jeho žena,
potomek rodu Šuvalovů,

JEJICH DĚTI:

Natalya, nejstarší dcera, zvaná Natalie, asistentka Alexis Malvernové, dohlížející na obchody v pasáži Malvern.

Irina, mladší dcera, módní návrhářka.

Alexander, syn zvaný též Sandro, scénograf.

(Všechny děti se narodily v Anglii.)

ČÁST PRVNÍ

ČEST A ODDANOST

LONDÝN/KENT 1889

1

Obavy a zděšení. S takovými pocity se toho dne potýkal James Lionel Falconer, usazený za stolem své kanceláře ve firmě Malvern na Piccadilly.

Bylo pozdní odpoledne, středa pětadvacátého září 1889, když kurýr z Paříže doručil balík s dokumenty, na něž čekali. James ho ihned otevřel, v rychlosti zprávy pročetl a jejich obsah ho naprosto šokoval.

Teď bezradně zíral na své ruce, položené na tom fasciklu, a děsil se pomyšlení, že ho musí předat churavějícímu Henrymu Malvernovi. Jeho zaměstnavatel, zdrcený psychickým stavem své dcery a smrtí bratra Joshuy, jehož nedávno ranila mrtvice, se celé léto potýkal s otupujícím vyčerpáním. Jako šéf jejich společnosti však musel vědět vše.

James si zhluboka povzdychl, otevřel horní zásuvku, vložil tam dokumenty, zásuvku zamkl a klíč schoval do kapsy.

Našel hodinky, zjistil, že je téměř sedm, a tak mohl návštěvu u Malverna alespoň odložit na další den. To už bude vedle v kanceláři kolega a přítel Peter Keller, kdyby bylo potřeba. Na toho se James mohl vždy spolehnout. Měli společné zájmy, a tak se snadno spřátelili. Peter se ve firmě staral právě o obchod s vínem a třeba ho napadne, jak situaci řešit. James si v tu chvíli nevěděl rady. Ukázalo se totiž, že bratranec pana Malverna Percy nejenže okradl vinnou divizi jejich podniku v Le Havru o miliony, ale ještě byl odhalen jako *bigamista.*

James přešel kancelář, vzal si kabát a vyrazil ven.

Když se vynořil na náměstí Piccadilly, po celodenním dešti už jen drobně mžilo. Stmívalo se, v ulicích ležela

mlha, v níž se rozpíjela světla luceren. Lidé spěchali domů, na kluzkém chodníku se v rychlosti jeden druhému vyhýbali, občas do sebe naráželi. James se připojil k davu.

Pospíchal k Half Moon Street, aby byl zase rychle v teple. Zvuk koňských kopyt, chrastění kol kočárů a obecně hluk města mu v tu chvíli nedělaly dobře. Vyhrnul si límec kabátu a ruce vsunul do kapes. Na zářijový večer bylo neobyčejně chladno.

Jakmile vešel do bytu, který sdílel se strýcem Georgem, známým novinářem, nesmírně se mu ulevilo. Plynové lampy na stěnách plnily prostor chvějivým světlem a v krbu už hořel oheň.

Vtom se z kuchyňských dveří vynořila strýcova usměvavá tvář. „Večeře už je skoro hotová!“ oznámil George. James se také usmál, pověsil vlhký plášť na hák za dveřmi a šel strýci do kuchyně pomoci.

Ten už se pustil do krájení velkého kusu roštěné. „To nám tu dnes nechala tvoje babička,“ řekl na vysvětlenou, aniž zvedl hlavu. „A k tomu tyhle dva bochníky čerstvě upečeného chleba. Vidíš, jak o tebe pečuje, Jimmy…“

„O tebe přece taky, jsi její syn.“

George protáhl rty v úsměvu a konečně se na synovce zadíval. „Ona je stejně báječná, nikoho takového už nenajdeš.“

James přikývl. Pak si všiml velké sklenice s nálepkou, kde babiččiným rukopisem stálo *Křenová omáčka,* což ho zahřálo u srdce. Babi rozhodně myslela na všechno, nezapomněla na jediný malý detail.

Posadili se tedy ke stolu a v tichosti snědli hovězí sendviče, které zapíjeli horkým čajem. James se v duchu obíral problémy z Le Havru a obsahem dokumentů, jež potvrdily jeho nejhorší obavy.

„Bojím se ty špatné zprávy předat panu Malvernovi,“ pronesl pak do ticha a zkřivil tvář.

„Tak mu dokumenty prostě jen odnes a řekni, že se mu jejich obsah asi líbit nebude," navrhl George. „Možná se ukáže, že to v podstatě čekal."

Tu noc se Jamesovi špatně usínalo. Spánek považoval za svou spásu a ozdravný proces, ale když nepřicházel, neházel sebou na posteli jako většina lidí, spíš jen klidně ležel a krátil si bezesnou noc plánováním a propočty.

Uvědomil si, jaké má štěstí, že si může promluvit s někým, jako je George. James k němu měl blízko už odmalička, a když se k němu na Half Moon Street v Mayfair mohl nastěhovat, sblížili se ještě o něco víc. Nevídali se ale příliš často. George byl jedním ze šéfů deníku *The Chronicle* a jeho hvězda po letech pilné práce stoupala. V kanceláři se zdržoval dlouho do večera a neměl stálou pracovní dobu.

James však dokázal ocenit jeho moudré rady, obavy odplouvaly, a přece jen se začal pomalu uklidňovat. Pan Malvern *musí* znát pravdu, ale možná ho skutečně zas tak nepřekvapí.

James v myšlenkách nechtěně zabloudil k jeho dceři Alexis Malvernové a na moment pocítil záchvěv emocí a touhy. Rychle je však zahnal, když si uvědomil, jak málo zájmu Alexis jeví o svého otce a firmu, již měla jednou zdědit. Její prodlužovaná absence ve firmě se přece dala považovat za neplnění povinností. Její chování se mu prostě velmi příčilo. Pak se mu v mysli stejně nečekaně zjevila dávná přítelkyně Georgiana Wardová. Začal přemýšlet, jak se jí asi daří. Bratrance Williama se na ni odvážil zeptat pouze jednou. William ale zavrtěl hlavou, že prý se jeho matce ozvala jedinkrát s tím, že se dál od londýnské mlhy cítí mnohem lépe. Víc nevěděl.

James se raději dál nevyptával. Teď si povzdechl a obrátil se na druhý bok. Kdykoli si na Georgianu, starší ženu

a svou první milenku, vzpomněl, uvědomil si, jak k němu byla laskavá a jak jí na něm záleželo. Jednoho dne, zasnil se, jistě potkám někoho jako ona.

I po Williamovi se mu zastesklo – ten však žil ve vzdáleném přístavu Hull. James usínal už jen s myšlenkami na rodinu a přátele, které považoval za to nejdůležitější, co měl.

Později se s trhnutím probudil, jako by mu právě někdo zacloumal ramenem. Chvíli překvapeně zíral do jasně ozářeného pokoje. Pak zamrkal, vstal a přistoupil k oknu. Vysoko na nočním nebi plul měsíc a svítil mu přímo do postele, protože večer zapomněl zatáhnout závěsy. Všiml si, že déšť konečně ustal.

Náhle zatoužil být venku, jen tak se toulat ulicemi, jak to často dělával, když potřeboval přemýšlet a pročistit si hlavu. Během několika minut na sebe hodil kalhoty a košili, pak se obul a v teplém kabátě vyklouzl z bytu. Nestál o strýcovy otázky, kam se ve dvě v noci vypravil.

Stejně by na to musel říct, že v podstatě nikam. Venku se vydal po Curzon Street k Park Avenue, tam zamířil k Wellingtonovu oblouku a Buckinghamskému paláci. Neměl to z domova daleko a už z dálky zahlédl, že nad palácem vlaje unijní vlajka. Královna Viktorie pobývala na Balmoralu a princ z Walesu, dědic trůnu, žil na svém panství s manželkou Alexandrou.

Princezna Alexandra, to je přece krásná žena, pomyslel si James, elegantní jako skutečná královna. Ani to, že neslyšela, jí na důstojnosti neubíralo. Strýc mu vysvětlil, že je původem Dánka a že se její sestra Minnie provdala za ruského cara z rodu Romanovců.

Poblíž zdi kolem paláce zpomalil a zadíval se vzhůru k oknům té královské budovy. Téměř všechna byla zhasnutá,

jen v horním patře jich pár svítilo. Tam někde se v létě vdávala princezna Louise, dcera prince a princezny z Walesu.

Svatba, uvažoval James. Jestlipak se i on někdy ožení?

Pousmál se.

Něco takového ho v tu chvíli rozhodně nelákalo. Měl spoustu lepších plánů a hlavně svou kariéru. V hloubi duše věděl, že si zatím vede velmi dobře, že získal skvělé místo a spřátelil se se samotným Malvernem, přesto nepřestal toužit po vlastním podniku. Už od dětství snil o tom, že se stane králem obchodníků v Londýně. Ještě je ale brzy, napomenul se.

Pak si povzdechl a vracel se od Buckinghamského paláce domů. Je ještě moc mladý, aby se v branži mohl osamostatnit. Nesmí ztrácet trpělivost, i babička to přece říká. Procházel po setmělém Mallu a vzpomněl si na časy, kdy pomáhal otci v krámku na Malvernově tržnici. Začal jako osmiletý a tu práci si okamžitě zamiloval. Ještě vydrž, říkal si v duchu, klidně a pomalu postupuj dál. Jednoho dne se jistě dostaneš tam, kde toužíš být.

2

Následující ráno dorazil James do kanceláře velmi časně. Cestou po chodbě, kolem zavřených dveří, si užíval klidu a ticha. Byl tu opravdu první.

V kanceláři ihned odemkl stůl a vytáhl dokumenty, co předchozího dne obdržel. Přišly z kanceláře soukromého pařížského detektiva Philippa de Lavaliera, jehož si najali, aby zpronevěru v tichosti vyšetřil. James zprávy znovu pročetl a pak odložil.

Pan Malvern se ještě v podniku neobjevil, a tak se James začetl i do dokumentů od Natalye Parkinsonové, sekretářky Alexis Malvernové, která se v její nepřítomnosti ujala jejích povinností. James s ní rád spolupracoval. Natalie, jak jí všichni říkali, byla pečlivá mladá žena, která uměla nájemcům obchodů v jejich pasáži vysvětlit, jak nejlépe mají vystavit své zboží ve výlohách.

Když o něco později zaslechl na chodbě kroky Henryho Malverna, James se zvedl a vyběhl z kanceláře. „Dobré ráno, sire," oslovil majitele podniku.

Henry se s úsměvem otočil. „Dobré, Falconere." To ráno vypadal lépe než předchozí dny, i když stále dost unaveně.

„Mohl bych s vámi na moment mluvit?" zeptal se James. „Je to důležité."

Malvern přikývl. „Ale jistě." Cestou do své kanceláře dodal: „Pojďte dál hned. Za půl hodiny mám schůzku s účetními."

„Hned tam budu, pane." James spěchal k sobě pro ony dokumenty a pak se vrátil za nadřízeným.

Ten si mezitím pověsil plášť na věšák v rohu místnosti a posadil se za stůl. Pak se zadíval na přicházejícího Jamese. „To o těch dokumentech se mnou chcete mluvit?"

„Ano, pane."

„Nejsou od Alexis, že ne?"

James zavrtěl hlavou. „Ne, pane. Přišly včera po vašem odchodu, jsou z pařížské pobočky." James se zastavil u starožitného psacího stolu a položil na něj onen fascikl. „Obávám se, že nejde o dobré zprávy."

Henry Malvern naklonil hlavu ke straně a upřeně se na Jamese zadíval. „Nic takového jsem ani neočekával, Falconere." Začetl se do dokumentů a ještě Jamese pobídl: „Posaďte se, prosím. Víte, že mě znervózňuje, když se nade mnou tyčíte."

„Promiňte, pane." James usedl na židli naproti impozantnímu stolu a trpělivě čekal, až šéf vstřebá to hlavní.

Malvern konečně vzhlédl a zakroutil hlavou. „Tak bigamista! Že vykradl naše fondy, mě tolik nepřekvapuje jako jeho romantické avantýry. Je to takový nenápadný, spíš drobný chlap… Ale má matka vždycky říkala, že tichá voda břehy mele a ďábel se ukrývá až na dně. Myslím, že to na Percyho Malverna dost sedí."

Podle spisů vyšetřovatele Percy nejenom zcizil peníze rodinné firmy, ale měl i dvě manželky zároveň. Angličanka Mary se sedmnáctiletou dcerou Maeve žila v Nice a druhá žena, šestadvacetiletá Francouzka Colette se šestiletým synkem Pierrem, ve městě Beaulieu-sur-Mer nedaleko Monte Carla.

Percy přitom nebyl nikde k nalezení, jako by se vypařil.

Detektiv v dopise naznačoval, že mohl být dávno v zahraničí, například ve francouzské Západní Indii, kde by se člověk jako on mohl skrývat donekonečna, protože neexistovala možnost, jak ho tam vypátrat.

James přikývl. „Musí to být pěkný podšívka. Udržovat si dvě rodiny naráz dá hodně práce. Ale peníze jistě mnohé vyřeší. Myslíte, pane, že aspoň nějaké dostaneme zpět?"

„To netuším, Falconere. Moc nadějně to nevypadá. Mezitím budu nejspíš muset vinnou divizi v Le Havru dotovat z vlastních fondů. Nic lepšího mě nenapadá." Starší muž se zamračil. „Potrvá dlouho, než se tamní pobočka trochu vzpamatuje. Musíme zvýšit výdělečnost jiných odvětví."

James chvíli mlčel a pak se na Malverna tázavě zadíval. „Možná řeknete, že není rozumné mluvit v tuhle chvíli o dalších výdajích, ale přemýšlel jste o mém návrhu vybudovat nový obchodní dům v Hullu, sire?"

„Ve Městě radosti, jak jste ho nazval?" Henry s úsměvem přikývl. „Přemýšlel. Pokud najdete vhodné místo, které zajistí příliv zákazníků, mohli bychom se do toho pustit. Maloobchod teď naštěstí vzkvétá a proti rozšiřování

společnosti nic nemám. Taky je třeba něčím vyvážit tuhle katastrofu.“ Ukázal na dokumenty z Francie.

James se v duchu zaradoval, ale usmál se jen nenápadně. „Bratranec William Venables už pro nás v Hullu pár míst našel, kdykoli budete mít čas se tam vypravit, pane Malverne. Prošel jsem taky vaše návrhy na pasážový obchod v Harrogate a myslím, že by se daly dobře uplatnit i v Hullu.“

„Vaše podnikavost se mi líbí, Falconere,“ reagoval Henry s úsměvem. Vždycky věděl, že tento mladý muž je chytrý, a jak se později ukázalo, i pracovitý a nesmírně disciplinovaný. Občas možná trochu divoký, jako mladý lev, který si chce vytyčit teritorium. Ale teď nabízel cestu z oné šlamastyky. Henry Malvern se na okamžik zamyslel, pak si odkašlal a řekl: „Měli bychom se do Hullu rozjet co nejdřív, než začne chladnější období. Co na to říkáte?“

James se na šéfa zářivě usmál. „Ihned začnu s přípravami, pane.“

Esther Marie Falconerová byla typem ženy, kterou měli všichni v oblibě a mnozí ji skutečně milovali. Pro svou rodinu představovala soucitnou, chápavou, milující matku a babičku, u níž každý našel porozumění i moudré rady. Pro své zaměstnavatele Montagueovy byla nejlepší hospodyní v Londýně, vždy klidná, spolehlivá a diskrétní. Její děti i zaměstnanci věděli, že umí být také tvrdá a neúprosná, ale v hloubi duše vždy laskavá. Svou rodinu ostatně milovala nadevše.

Teď seděla ve svém malém, ale pohodlném salonku, který sloužil jako kancelář hlavní hospodyně v Montagueově sídle poblíž Regent’s Parku. Před pěti dny její manžel Philip Falconer, komorník domu, spadl na kamenných schodech do sklepa a zlomil si kotník. Právě ho propustili z nemocnice, a měla tedy o čem přemýšlet.

Znovu se zachvěla, když na tu nehodu pomyslela. Přece jen měli velké štěstí. Kdyby si Philip rozbil hlavu, nemusel tu dnes být. Na moment se opřela v křesle, zavřela oči a děkovala Bohu, že ho ušetřil. Její oddaný manžel, její opora a jistota. Žádný velký úraz v životě zatím neměl, a tak doufala, že tenhle bude zároveň poslední.

Když otevřela oči, zadívala se na kalendář a počítala týdny, které měli Montagueovi ještě strávit cestou po Evropě. Napsali, že se vrátí až koncem října, což se hodilo. Do té doby se Philip mohl plně zotavit.

Pomyslela i na to, že s Philipem v životě měli velké štěstí. Vzpomněla si na své dětství ve vesnici Melton poblíž známého přístavního města Hull, kde jako dvanáctiletá, pohledná, ambiciózní dívka nastoupila do služby na Meltonské převorství lorda Percivala Derbyho, šestého hraběte z Meltonu. Díky známosti své matky s Lady Minervou Denbyovou, sestrou pana hraběte, dostala tehdy příležitost vyučit se na komornou pro slečnu Agathu, šestnáctiletou dceru panské rodiny.

Esther v jejích službách zůstala celých padesát let – v době, kdy paní jako mladá cestovala, i později, když se provdala.

Jak ten čas letí, pomyslela si a opět se zděsila, když si uvědomila, že jí nedávno bylo šedesát dva let a Phillipovi šestašedesát. Ne že by na to vypadal, ani ona vlastně ne – to ale mohli zčásti přičíst dobré stravě a životu pod ochranou Montagueových, kteří uměli i po letech jejich věrné služby ocenit. A pokud se manželovi kotník dobře zhojí, budou jim poctivě sloužit dál. Bezděky si promnula levou ruku, v níž se ozvala artritida.

Během let se Esther vypracovala na hlavní hospodyni v obou sídlech lady Agathy – v londýnském domě v regentském stylu, navrženém Johnem Nashem, a na venkovském panství Fountain Court v Kentu.

S Philipem se seznámila v Londýně, na svatbě lady Agathy a ctihodného pána Arthura Blanea Montaguea, jenž obě nemovitosti vlastnil. Philip, původem z Kentu, nastoupil do panských služeb také jako mladý, sotva šestnáctiletý muž, a z lokaje ve Fountain Court se postupně vypracoval na hlavního domovníka. I po letech byl panu Montagueovi hluboce oddán.

I jeho, stejně jako Esther, si pán ve službách ponechal po celou dobu a vysoce si ho cenil.

Esther se rozhlédla po salonku s pobaveným úžasem. Na místě, kde se kdysi vdávala, směla zůstat až dodnes. Zadívala se na maličkou fotografii, kde byl manžel zachycen s jejich syny a vnoučaty, a pomyslela na mladíka, do něhož se před tolika lety zamilovala.

Jakmile se potkali a zadívali jeden na druhého, bylo to jasné. Měla velké štěstí, uvědomila si, ale to on vlastně také.

Pak vstala od stolu, vyšla na chodbu a po chvilce pootevřela dveře do kuchyně. „Zajdu se podívat nahoru," oznámila kuchařce, „když se tedy na tu večeři sejdeme tady."

„Všechno zvládneme, paní Falconerová," odpověděla kuchařka a široce se usmála. „Připravím několik vašich oblíbených jídel."

Esther jí úsměv oplatila a pak po zadním schodišti vyšla o patro výš. Philipa s vnukem našla v zimní zahradě s výhledem do parčíku za domem.

„Tady jste!" zvolala a spěchala k nim. „Schovaní jak staří jezevci."

„Taky už jsem starý jezevec," pousmál se Philip.

„Zas tak moc ne," odpověděla mu žena a posadila se na pohovku vedle Jamese.

„Jsem ráda, že tu sobotní večeři odbudeme v jídelně pro služebnictvo a děda nebude muset v tomhle stavu k tobě."

James přikývl a zadíval se na Philipa. „Je to od ctihodného pána hezké, že nám dovolil sejít se tady."

„To rozhodně," odpověděl dědeček, zadíval se na svou nohu v sádře a natáhl se na otomanu. „Poslal mi telegram z Monte Carla hned, jak obdržel ten můj. Trval na tom, že si rodinnou sešlost máme odbýt v jeho domě, a prý si smím dokonce vybrat jednu lahev z jeho vinného sklepa."

„Úžasná věc, tenhle telegram," poznamenala Esther. „Nevím, co bychom si bez něj počali. Ctihodný pán si taky přál, aby děda odpočíval zde, kde je tepleji a víc světla. No, každopádně jsem ráda, že tě vidím, Jamesi, a že tak dobře vypadáš. Otec totiž tvrdil, že pracuješ dlouho do noci." Upřeně na vnuka pohlédla.

„No ano, babičko, ale i tak se mi docela daří. Pan Malvern je laskavý člověk a zrovna teď mi dovolil pomáhat s reorganizací podniku. Umí moji práci ocenit. Řekl dokonce, že neví, co by si beze mě počal."

„A co je vlastně s jeho dcerou, Jamesi? Ona už s vámi nechce pracovat v obchodě?" zeptal se Philip.

James zavrtěl hlavou. „Bohužel ne." Zadíval se z dědečka na babičku a pokračoval vážnějším tónem. „Je to celé moc smutné. Slečna Alexis se asi ještě nevzpamatovala ze smrti svého snoubence sotva týden před jejich svatbou. Pořád žije v Kentu a do Malvernova domu skoro nejezdí."

Esther se zamračila a ztišila hlas: „Pamatuju si, žes o ní mluvil jako o schopné obchodnici, jedné z mála v celém Londýně." Odmlčela se a zavrtěla hlavou. „Je přece jeho jediné dítě a dědička, ne?" dodala po chvilce udiveně.

„To je pravda, ale byznys už ji očividně nezajímá. A lidi nejspíš taky ne. Ani její otec. Je to smutné a myslím, že to pana Malverna moc trápí."

Esther se narovnala na pohovce a opět zakroutila hlavou.

Teď se pro změnu ozval Philip a tázavě povytáhl obočí. „Není třeba nemocná?"

„Myslím, že ne," odpověděl James a také nakrčil čelo. „Na co narážíš, dědečku?"

„Připadá mi, jako by byla duševně vyšinutá. Jak dlouho už se tak chová?“

„Je to víc než rok, co Sebastian Trevalian zemřel.“

Nastalo ticho, všichni si jen chvíli vyměňovali pohledy. Pak promluvila opět Esther: „Vypadá to, jako by se ho odmítala vzdát, že se tolik drží vzpomínek. Moc smutné. Ztráta budoucího manžela těsně před sňatkem je sice velký šok, ale vyhýbat se společnosti tak dlouho se mi normální nezdá. Je to celé přinejmenším podivné.“

„Byla na léčení u slavného doktora ve Vídni,“ prohodil James. „Jmenuje se Sigmund Freud a prý se zabývá léčením mysli.“

Philip se náhle zvedl a vehementně pokýval hlavou. „O tom jsem četl v jednom z vědeckých magazínů paní Agathy! Říkají mu lékař duše. Pacient s ním prý jen mluví a on analyzuje, co se doslechl. Netuším, jak to někoho může vyléčit, ale je opravdu slavný.“

„Odjela tam na šest měsíců,“ dodal James. „Proto mi pan Malvern vlastně nabídl tu pozici asistenta, jak bych to nazval. Slečna Malvernová byla totiž ve Vídni.“

„Už si vzpomínám,“ zvolala Esther. „Tvůj otec mi to vyprávěl.“ Zadívala se do prázdna a přemýšlela. „A co myslíš, že bude dál, Jamesi? Vrátí se někdy?“

„Nemám ponětí a pan Malvern to nejspíš taky neví.“

„Co si ale počne bez dědice?“ chtěl vědět Philip.

Esther se zadívala na manžela. „Ubohý otec. Co by pak bylo s jeho podnikem?“

James šeptem zareagoval: „Už se mnou mluvil o prodeji, tedy až obchod zase postavíme na nohy. Na tom se ale pracuje.“

„Ty myslíš, že by byl schopen prodat starý rodinný podnik?“ divil se Philip.

James se zamyslel, ale po chvilce odpověděl rozhodným tónem: „Myslím, že ano, pokud by dostal dobrou cenu.“

3

Esther se rozzářila, když otevřela zadní dveře a spatřila zbytek Falconerovy rodiny na schodech.

„Jen dál, jen dál!“ zvolala nadšeně a s úsměvem otevřela dokořán.

Jakmile vešli do úzké chodby a dveře za nimi zaklaply, začali se všichni objímat a líbat na uvítanou. Esther musela uznat, že to jejím třem synům ve svátečních oblecích neskutečně sluší.

Matthewova žena Maude si vzala elegantní krémové šaty z jemného plátna se sukní ke kotníkům, ozdobenou jen černými růžičkami na ramenou.

Vnučka Rossi na sobě měla letní šaty z bleděmodrého krepdešínu a její mladší bratr Eddie svůj jediný slušný oblek.

„Tak jdeme za tátou, ano?“ ujal se velení Matthew.

„Jistě, pojďme,“ usmála se Esther na nejstaršího syna. „Je s Jamesem nahoře v zimní zahradě.“

Brzy se všichni shromáždili kolem křesla, kde seděl Philip, zajímali se o jeho stav a utěšovali ho, což ho samozřejmě dobře naladilo.

Pak se k němu prodral nejmladší Eddie. „Přinesl jsem ti obrázek, dědečku,“ oznámil, podal mu balíček a potom se obrátil k Esther. „I pro tebe jeden mám, babi.“

Poodstoupil a počkal, až prarodiče dárky rozbalí. Oba chválili jeho výtvory a talent a Matthew s Maude byli na synka náležitě hrdí.

Rossi pak prarodičům předala svoje dárky. „Já mám pro každého šátek,“ vysvětlovala. „Letní hedvábné šátky na krk, protože někdy jsou večery přece jen chladné.“

Esther s Philipem pochválili i vnučku. Esther se po chvilce obrátila k Matthewovi, Harrymu a Georgeovi. „Nemohli byste vy tři se mnou na moment dolů do kuchyně? Rossi s Maude dědečka jistě na chvíli zabaví a vy si s ním promluvíte později. Připojíš se taky, Jamesi?“

Muži přikývli a vyšli za babičkou na chodbu. „Děje se snad něco, mami?“ zeptal se znejistěle George.

„Ale ne,“ uklidňovala ho. „Jen vám chci cestou něco vysvětlit.“

Harry se ozval: „Já se do kuchyně rád podívám, nebyl jsem tam celou věčnost. Aspoň pozdravím naši kuchařku.“

Esther je tedy vedla dolů po zadním schodišti, a když po něm sestoupili, obrátila se k nim znovu. „Podívejte se teď na ty schody. Myslíte, že je člověk s nohou v sádře sejde a znovu vyjde bez problémů, i když to bude s vaší pomocí?“

„To asi ne,“ reagoval Harry bez rozmýšlení a zadíval se na bratry. „Co říkáte, Georgi, Matthewe?“

George zakroutil hlavou. „Máš pravdu, úzké, strmé schody, které se ještě stáčí… Bylo by to těžké, i kdybychom ho z každé strany podpírali.“

„Ale děda věří, že se sejdeme dole v jídelně,“ zvolal James. „Tohle se mu nebude líbit.“

„Možná ne,“ reagovala Esther, „ale na tyhle schody vážně nemůže. Už jsem stejně nechala prostřít v salonku, kde se snídá. I tam je stůl dost velký a všichni se k němu vejdeme.“

„To děda asi nepřijme,“ namítl Harry. „Víš, jak se drží pravidla, že do panských salonků personál nesmí, pokud tu majitelé nejsou. Bude to považovat za nehezký *přestupek*.“

„To je mi jasné, i v zimní zahradě se usadil jen proto, že mu to pán vysloveně přikázal. Ještě že vynalezli ten telegraf. Poslala jsem totiž jeden paní Agatě do Monte Carla a vše jí vysvětlila. Zareagovala rychle a prostě, máme povečeřet v salonku.“

„Tak to je jiná, dobře jsi udělala.“ Matthew se dotkl matčina ramene. „Jakmile si děda přečte, co paní napsala, jistě se uklidní.“

„Chtěla jsem vám to hlavně sdělit předem, abyste mě v případě nutnosti podpořili.“

„Jistě, babičko,“ ozval se James a ostatní přikyvovali. Dědeček by se sádrou ke koleni zdolal schody s obtížemi, a tak byli ochotní se za ni postavit.

„Ale jak se dostane nahoru do vašeho bytu?“ chtěl vědět Matthew.

„To bude snazší. Použijeme pro jednou hlavní schodiště. Dokumenty ale stejně vyplňuje v zimní zahradě.“

Esther poděkovala a pak je pobídla: „Pojďme do té kuchyně. Harry by si rád promluvil s kuchařkou.“

Paní Holmesová, která pro Montagueovy pracovala přes dvacet let, je srdečně přivítala. Pak se obrátila k Harrymu. „Chtěla jsem vám poblahopřát. Slyšela jsem o vaší nové restauraci a o tom, jak se vám dobře vede.“

„Děkuji, paní Holmesová,“ zazubil se Harry. „Snad nevadí, že jsem použil pár vašich receptů.“

Kuchařku to rozesmálo. „Vždycky mě těšilo, když jste sem jako malý chodil a snažil se odkoukat, jak se co dělá.“

„Pověděla jsem jim, proč budeme večeřet v malém salonku,“ přerušila je Esther, aby se příliš nezdrželi. „A budou prý stát za mnou.“

Kuchařka přikývla. „Ty schody jsou nebezpečné. V salonku budete mít pohodlí a jídlo tam dopravíme výtahem z kuchyně, jako když je doma panstvo.“

Ještě chvíli diskutovali o večeři a Harry se zatím dovolil, zda si smí prohlédnout krásné měděné hrnce, pánve a formy, které vždy obdivoval.

Z kuchyně je Esther odvedla do salonku, kde už svítily plynové lampy a na prostřeném stole čekala kytice čerstvých květin. Synové souhlasili, že je pro rodinnou večeři ideální.

Když se vrátili do zimní zahrady, Rossi chtěla vědět, kam se všichni vytratili. „Strýček Harry byl nejspíš zvědavý na večerní menu," zažertovala.

„Vlastně ne," odpověděl Harry, „všichni víme, že paní Holmesová vaří skvěle. Na dnešek má připravených pár našich milovaných jídel."

„Chtěla jsem jim jen ukázat zadní schodiště," vložila se Esther opět do hovoru, aby problém co nejrychleji dořešila. „Souhlasili, že je moc prudké," pokračovala a zadívala se na manžela, „takže dnes budeme večeřet v ranním salonku na tomto podlaží…"

„Ne, to nemůžeme, znáš přece pravidla," přerušil ji ihned Philip.

„Jistě, ale můžeme. Poslala jsem lady Agatě telegram." Než stihl něco namítnout, vytáhla odpověď z kapsy sukně a podala mu ji.

Philip si lístek v tichosti přečetl a pak se pousmál. „Vyhrálas," přikývl. „A máš vlastně pravdu. Ty schody by pro mě s tou sádrou nebyly dobré."

Esther sobotní rodinné večeře milovala a tahle sešlost u dobrého jídla nebyla výjimkou.

Když se rozhlédla po tvářích kolem kulatého stolu v malém salonku, viděla, že jsou všichni spokojení, což ji velmi těšilo.

Prohlédla si jednoho po druhém své syny a musela uznat, že jim to v tmavých oblecích moc sluší. Všichni si vzali decentní hedvábné kravaty, což byl dárek od ní, a v horní kapse saka měli ozdobný kapesníček. Nenápadně se pousmála, ale cítila nesmírnou hrdost.

Všem třem se dařilo i v jejich zaměstnání, a protože je k tomu s manželem odjakživa vedla, byli to slušní, čestní a loajální muži.